

Een **parkeerschijf** is een platte schijf in een hoesje die gebruikt wordt om aan te duiden hoe laat een **auto** op een **parkeerplaats** is gezet. In een **parkeerschijfzone** (of *blauwe zone*), waar de parkeertijd begrensd is, kan de toezichthouder zien of de auto er dan al te lang staat of niet.

Een blauwe zone is vaak kenbaar aan de blauwe strepen langs het trottoir.

Geschiedenis[bewerken | brontekst bewerken]

Parkeerschijven zijn het eerst toegepast in Parijs in 1957.

De oudste parkeerschijven waren van dun karton. Ze bestonden uit een hoes met venstertjes waarin een ronde schijf gedraaid kon worden.

Aanvankelijk waren er verschillende modellen per land. In principe was het mogelijk een buitenlandse parkeerschijf te gebruiken; het was zelfs mogelijk een geschreven papiertje neer te leggen. Het gaat er immers om dat men leesbaar aangeeft op welk moment de auto geparkeerd werd. In de praktijk werd dit echter niet toegestaan omdat de controle lastiger werd. Wel is in de wet vastgelegd dat modellen uit andere EU-lidstaten en sommige niet-lidstaten ook in Nederland geldig zijn.^[1]

- Een Franse parkeerschijf had een venstertje voor de aankomsttijd en voor de uiterste vertrektijd. De maximale duur van het parkeren was overal gelijk.
- Een Nederlandse schijf had meerdere venstertjes waarin de uiterste vertrektijd werd aangegeven. De maximale duur werd op borden vermeld. Vaak stond op de schijf reclame van een bedrijf dat de schijf verstrekke.
- Tegenwoordig is er een internationaal gestandaardiseerd Europees model dat op veel plaatsen verkrijgbaar is. Een voorbeeld van het ontwerp hiervan wordt in de rechterkolom getoond. De voorzijde van de Europese parkeerschijf mag geen reclame bevatten, er mag geen hoesje rond, ze moet 'uur van aankomst' aangeven en de aangegeven tijd moet in halve uren aangeduid staan, andere onderverdelingen zijn verboden (en strafbaar).^[2]
- In Denemarken hebben veel auto's een doorzichtige parkeerschijf die op de voorruit is geplakt.